

paralizatului îi spune: „*Ridică-te, ia-ți patul tău și umblă*” (Marcu 2, 11); orbului îi poruncește să privească (Marcu 8, 25).

Peste tot, bolnavul începe prin a săvârși un gest potrivit credinței, și în același timp apare credința însăși, care provoacă urmarea reală: vindecarea. Această urmare, ca fapt incontestabil și evident, care justifică credința, o întărește pe aceasta în mintea omului, dându-i forța unei convingeri temeinice, lipsite de îndoieli. La fel se întâmplă și în viața noastră. Procedați potrivit credinței, împlinind voia lui Dumnezeu, și veți vedea că rezultatele acțiunilor voastre vă vor îndreptăți credința și vor dovedi originea dumnezeiască a legilor ei.

„*Învățătura Mea nu este a Mea, ci a Celui ce M-a trimis*”, spune Iisus Hristos. „*De vrea cineva să facă voia Lui, va cunoaște despre învățătura aceasta dacă este de la Dumnezeu sau dacă Eu vorbesc de la Mine Însumi*” (Ioan 7, 16-17).

Sursa: **Sfântul Vasile al Kineșmei**, *Învățăături din Evanghelie pentru omul modern. Tâlcuiri la Evanghelia după Marcu – vol. 1*, Editura Sophia, 2013

SFÂNTUL PORFIRIE KAVSOKALIVITUL

1906 - 1991

DACĂ IUBEȘTI DIN TOATĂ INIMA PE HRISTOS, TOTUL VA FI UȘOR

Nu vă îngrijorați și nu încercați să tăiați ori să îndreptați neputințele altuia. Iubiți-l pe el cu toate neputințele lui. Domnul va avea grijă de el.

Nu te tulbura niciodată dacă nu te iubește cineva... Tu doar să reverseți tuturor din dragostea lui Hristos. Dacă iubești din toată inima pe Hristos, totul va fi ușor. Și ascultarea, și smerenia. Atunci pe toți frații îi vei iubi fără efort și cu aceeași dragoste a lui Hristos. Altfel, tu nu vei putea iubi nici pe Însuși Hristos, Care locuiește în inima ta.

În zilele noastre oamenii au parte de multe neîmpliniri pentru că ei caută dragostea de sine. E drept să nu te intereseze dacă te iubește ori nu cineva, însă trebuie să te străduiești să iubești tu însuși pe Hristos și pe oameni. Doar astfel se umple sufletul.

Sursa: manastireasuruceni.md

PROGRAMUL LITURGIC

Duminică

30 iulie

08:00

Utrenia și Sfânta Liturghie

Ap. I Corinteni 1, 10-17 Ev. Matei 14, 14-22 glas 7, voscr. 8

→ **Duminica a 8-a după Rusalii (Înmulțirea pâinilor)**

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Adevărata bărbăție nu este când ești îndrăzneț, ci când știi să te înfrânezi.”

– Părintele Arsenie Papacioc

Nr. 497 / 23 iulie 2023

SFÂNTUL
VASILE AL KINEȘMEI
1875 - 1945

SĂ NE RECĂPĂTĂM VEDEREA DUHOVNICEASCĂ

Știm deja că o condiție indispensabilă a vindecării bolnavilor era credința lor în Mântuitorul. Fie vouă după credința voastră, spunea Domnul de obicei, și, ca să-l faci pe om mai receptiv la puterea harică a tămăduirii, Se străduia în primul rând să deștepte în el această credință. Gesturile și atingerile de care Se folosea slujesc aceluiași scop.

Pentru om este incomparabil mai ușor să creadă în posibilitatea însănătoșirii dacă simte atingere pe locul bolnav. Simplul cuvânt ori simpla privire nu pot produce un efect de aceeași intensitate. În anumite cazuri – ca, de exemplu, cu cel surd – a fost folosit poate singurul mijloc posibil pentru a-i da de înțeles bolnavului și a-l convinge că Domnul vrea să-l tămăduiască. În orice caz, în domeniul credinței gestul palpabil sau faptul real, simțit sau trăit

personal de om, este incomparabil mai convingător decât vorbele. Atunci când Domnul Se atingea de bolnav, acesta vedea și simțea că este vindecat. La mărturia auzului se adaugă mărturia de două ori mai puternică a văzului și a pipăitului, și cu acest reazem credința slabă se întărea. „Credința numai din auzire” este cu mult mai slabă decât credința care vine din lucrurile trăite personal, în care omul a participat în mod activ sau pasiv.

Pe de altă parte, atingerea de rană sau de partea bolnavă a corpului vorbea despre dragostea și compasiunea Domnului față de omul suferind mult mai limpede și mai grăitor decât ar fi putut s-o facă cuvintele. Dragostea cere întotdeauna o apropiere mare, palpabilă, și doctorul ce își examinează pacientul de la distanță, temându-se să se atingă de el, nu va fi niciodată în stare să insufle mare încredere și dragoste, ca să nu mai vorbim de faptul că în asemenea condiții este absolut imposibil să simți și să crezi în sinceritatea compasiunii lui; mai degrabă poți presupune că simte doar scârbă și dezgust față de pacient. În mod corespunzător, și în sufletul bolnavului apar diferite sentimente, fiindcă sufletul, fără să vrea, răspunde la dragoste cu dragoste, la nepăsare și dezgust – cu dușmănie. Atingerile Mântuitorului, slujind drept expresie a compasiunii Lui față de oamenii suferinzi și provocând în sufletul lor un răspuns pe măsură, întărea, fără îndoială,

dragostea dintre Dumnezeiescul Vindecător și pacienții Lui. (...)

Domnul arată două pricini ale orbirii credinței: învârtosarea și stricarea inimii, și lipsa conștientă a dorinței de a cere ajutor de la Dumnezeu. Într-adevăr, de obicei oamenii sunt necredincioși nu pentru că socot insuficiente și prea puțin convingătoare temeiurile credinței, ci pentru că își închid ochii ca nu cumva să vadă cu ochii și să audă cu urechile, adică pur și simplu nu vor să vadă dreptatea. Iar de dreptatea lui Hristos nu vor să știe, întrucât aceasta împiedică viața lor pătimășă și vicioasă, cerând de la ei curăție și sfințenie și dându-le în vileag inima învârtosată, pătată de păcat. O asemenea inimă va respinge și va urî întotdeauna dreptatea care o mustră, așa cum împărăteasa Eudoxia l-a urât și l-a prigonit pe Sfântul Ioan Gură Aur, așa cum fariseii l-au urât pe Domnul – iar respingând dreptatea, inima învârtosată îl respinge în același timp și pe Dumnezeu, izvorul a toată dreptatea, și nu mai poate, nici nu vrea, să se întoarcă spre El.

Pe de altă parte, nici Domnul nu Se poate descoperi unui asemenea om în inima lui stricată și în sufletul lui întunecat, de unde a fost izgonită lumina credinței, fiindcă nu sunt îndeplinite condițiile indispensabile pentru aceasta. Dumnezeu luminează este, și întuneric nu este întru Dânsul – iar dacă așa stau lucrurile, cum poate El să Se descopere în inima întunecată și stricată, fiindcă ce

împărtășire are lumina cu întunericul? Doar cei curați cu inima îl vor vedea pe Dumnezeu. Pe lângă asta, Domnul nu silește niciodată voința omului și-i întinde mână de ajutor numai venind în întâmpinarea propriilor lui năzuințe, dacă el însuși dorește acest lucru.

Și atunci, ce să facă omul care suferă de orbirea credinței? Unde va găsi vindecare? Acolo unde a găsit-o și orbul din Evanghelie: în harica atingere a Domnului. Dar pentru a primi această atingere tămăduitoare trebuie să vină la Hristos așa cum a venit orbul, cerând ajutor (Marcu 8, 22). Trebuie neapărat să se întoarcă spre Dumnezeu, să apeleze la El. Asta în primul rând. Rugăciunea fierbinte, nădejdea inimii în ajutorul lui Dumnezeu, contemplarea lăuntrică a chipului smerit, plin de dragoste, al lui Hristos: iată primii pași care îl ajută pe om să își recapete vederea duhovnicească!

Al doilea lucru ce trebuie făcut reiese limpede din reflecțiile de mai sus: trebuie neapărat să se îngrijească de curățirea inimii, iar la aceasta ajută viața potrivită cu poruncile lui Dumnezeu, lepădarea după putere de lume și silirea de sine spre tot lucrul bun. Trebuie neapărat să înceapă să trăiască așa cum o cere Evanghelia. Mi se va replica: „Dar întoarcerea către Dumnezeu și viața potrivită cu poruncile Lui presupun deja credință: or, tocmai credința lipsește. Problema este tocmai aceasta: cum să aprind credința? Iar de vreme ce eu nu cred în Dumnezeu,

cum pot să mă întorc spre El și să recunosc voia Lui drept lege a vieții mele? Sfatul dumneavoastră cuprinde o contradicție lăuntrică.” Sunt nevoit să ripostez: nu-i adevărat! A trăi așa cum cere credința poți, la început, și fără să ai credință.

Va amintiți legea pe care am dedus-o cu privire la zămisirea și întărirea credinței? Faptele și acțiunea au mai mare însemnătate pentru dezvoltarea credinței decât cuvintele. Așadar, este indispensabil să ne cufundăm cât mai curând și cât mai hotărât în domeniul faptelor și experiențelor personale în loc să pierdem timpul cu filosofări și dispute lipsite de scop și lipsite de rezultat. Experiența personală de viață, interpretată cu bună credință, vă va da infinit mai mult decât toate reflecțiile teoretice și vorbele goale. Chiar fără să aveți credință, dacă veți trăi așa cum o cere credința veți simți curând dreptatea legilor acestei vieți, și această dreptate, trăită și verificată de voi personal, vă va convinge mai mult decât orice altceva. Uitați-vă prin ce mijloace deșteaptă Domnul credința în oamenii care îi cer ajutorul. Înainte ca aceștia să primească de la El vindecare și să se convingă că ea se săvârșește asupra lor cu adevărat, Domnul cere de la ei gesturi ce presupun că vindecarea s-a săvârșit deja și că sunt sănătoși cu desăvârșire. De la cel cu mâna uscată cere să întindă mâna bolnavă ca și cum ar fi fost sănătoasă (Marcu 3, 5);